

การใช้ภาษาในการพูดเพื่อสร้างแรงบันดาลใจของฉอน บูรณะหิรัญ

ปวีณสุดา เหนือคลอง^{1*}, ปารีชาติ แก้วนวน², พัชรพรรณ ดวงสุข³, สมิตร์ชาติ พุมมา⁴ และ อลิสา คู่มเคียม⁵

สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณวิทยาเขตสงขลา
จังหวัดสงขลา 90000

*p-chor24@hotmail.com

บทคัดย่อ

บทความเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้ภาษาพูดสร้างแรงบันดาลใจของฉอน บูรณะหิรัญ โดยเก็บข้อมูลจากคลิปวิดีโอในเฟซบุ๊กและยูทูปจำนวน 50 เรื่อง ซึ่งแบ่งเนื้อหาการพูดเป็น 4 ประเภทคือ ความรัก ปรัชญา การพัฒนาตนเอง และการพัฒนาสังคม ผลการศึกษาพบว่า การใช้ภาษาพูดเพื่อสร้างแรงบันดาลใจ มี 3 ลักษณะคือ 1) การใช้คำ แบ่งเป็น 4 ลักษณะ ได้แก่ การใช้คำภาษาอังกฤษ การใช้คำอุทาน การใช้คำแสดงอารมณ์ และการใช้คำที่มีความหมายโดยนัย 2) การใช้ภาพพจน์ แบ่งเป็น 7 ประเภท ได้แก่ อุปมา อุปมาอุปไมย อติพจน์ บุคลาธิษฐาน อนุนามนัย อธินามนัย และวิภาษ 3) การใช้ประโยค แบ่งเป็น 5 ประเภท ได้แก่ ประโยคกระชับ ประโยคขนานความ ประโยคขัดความ ประโยคซ้ำคำหรือซ้ำความ และประโยคสรุปความ ซึ่งลักษณะการใช้ภาษาของฉอน บูรณะหิรัญ ดังกล่าวข้างต้นมีความสำคัญต่อการพูดเพื่อสร้างแรงบันดาลใจให้กับกลุ่มผู้ฟังแต่ละกลุ่มอย่างครอบคลุม และทำให้การพูดของฉอน ประสบความสำเร็จได้เป็นอย่างดี

คำสำคัญ: การใช้ภาษา การพูดสร้างแรงบันดาลใจ ฉอน บูรณะหิรัญ

บทนำ

ยุคปัจจุบันหรือที่เรียกกันว่า ยุคโลกาภิวัตน์ ซึ่งเป็นยุคที่มีการติดต่อสื่อสาร และมีเทคโนโลยีสารสนเทศ อันแสดงให้เห็นถึงการเจริญเติบโตของความสัมพันธ์ที่เชื่อมต่อกันทั้งทางด้านเศรษฐกิจ การเมือง เทคโนโลยี และวัฒนธรรมที่เชื่อมโยงระหว่างปัจเจกบุคคล ชุมชน หน่วยธุรกิจ และรัฐบาล ทั่วทั้งโลก คำว่า “โลกาภิวัตน์” ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 หมายถึง “การแพร่กระจายไปทั่วโลก การที่ประชาคมโลกไม่ว่าจะอยู่ ณ จุดใด สามารถรับรู้ สัมพันธ์ หรือรับผลกระทบจากสิ่งที่เกิดขึ้นได้อย่างรวดเร็วกว้างขวาง ซึ่งเนื่องมาจากการพัฒนาระบบสารสนเทศเป็นต้น” (ราชบัณฑิตยสถาน, 2554)

มนุษย์เป็นสัตว์สังคม อริสโตเติลนักปรัชญาชาวกรีก ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ซึ่งเป็นสัตว์สังคมไว้ว่า “มนุษย์ตามธรรมชาติแล้วเป็นสัตว์สังคม เนื่องจากมนุษย์นั้นไม่สามารถมีชีวิตอยู่ได้โดยลำพัง หากมนุษย์นั้นอยู่อย่างโดดเดี่ยว การดำเนินชีวิตก็จะเป็นไปอย่างจำกัด ซึ่งการอยู่กันเป็นสังคมนั้นจะเพิ่มโอกาสในการอยู่รอดจากสภาวะแวดล้อมมากขึ้น” โดยสังคมปัจจุบันเป็นยุคที่สังคมตกอยู่ใต้อิทธิพลของข้อมูลข่าวสาร บริการ และเทคโนโลยี เมื่อคนส่วนใหญ่มาอยู่รวมกันเป็นสังคม อาจเกี่ยวข้อกันด้วยหน้าที่การทำงาน หรือการพบปะสังสรรค์ ย่อมทำให้เกิดความกังวล ความกดดัน ความเครียด เนื่องจากความแตกต่างทางทัศนคติ ค่านิยม และสถานะทางสังคม (ณรงค์ สรรพศรี, 2543)

เกษดา จารุรัตน์ ได้ศึกษาวิจัยพฤติกรรมการใช้โซเชียลเน็ตเวิร์ค พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการใช้ กูเกิล พลัส (Google+) มากกว่า 6 ครั้งต่อสัปดาห์ และพบว่ากิจกรรมที่ผู้ใช้ส่วนใหญ่ทำคือการแชร์หรือโพสต์ข้อมูล/รูปภาพ โดยแนวความคิดด้านพฤติกรรมโดยพฤติกรรมของมนุษย์เป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้อกับความคิด ความรู้สึก หรือมีการแสดงออกในการดำเนินชีวิตประจำวัน แต่ละบุคคลนั้นย่อมมีกระบวนการของพฤติกรรมของตนเองเสมอ ดังนั้นพฤติกรรมของคนส่วนใหญ่จึงเลือกหาทางออกในปัญหาที่เกิดขึ้นหรือความเครียดในเรื่องต่าง ๆ จากการฟังสื่อของนักคิดนักเขียนในการสร้างแรงบันดาลใจจากสื่อโซเชียล ซึ่งนำเสนอข้อมูลผ่านกลวิธีการใช้ภาษา เทคนิคการสื่อสารผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ การเล่าเรื่องเพื่อนำเสนอแนวคิดปรัชญาในการสร้างแรงบันดาลใจให้กับกลุ่มบุคคลที่กำลังประสบกับปัญหาต่าง ๆ ในชีวิต (เกษดา จารุรัตน์, 2557)

นักพูดที่มีผู้คนติดตามหนึ่งล้านสี่แสนคนและมีชื่อเสียงมากในโลกออนไลน์ก็คือฉอน บูรณะหิรัญ คนไทยที่เติบโตในอเมริกา เป็นนักคิดรุ่นใหม่ที่มีทัศนคติให้ตัวเองมองโลกของคนอื่นในความเป็นไปที่แท้จริง จากการเรียนในสายจิตวิทยาและนำมาใช้ในชีวิตจริง กลายเป็นเพจสร้างแรงบันดาลใจให้กับผู้คนเป็นจำนวนมากให้เลิกมองบทเรียนที่ผิดพลาดและเดินต่อไปอย่างมีพลัง ด้วยการมองโลกในแง่ดีจากการสังเกต วิเคราะห์ ทั้งยังได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษไปพร้อมกับข้อคิดดี ๆ แม้เป็นการพูดเพียงแค่ช่วงเวลาสั้น ๆ เท่านั้น แต่กลับทำให้ผู้คนที่ติดตามสามารถเปลี่ยนวิธีคิดใหม่และมองเห็นคุณค่าของตัวเองและผู้อื่นมากขึ้น ด้วยมุมมองการใช้ภาษาที่เป็นเอกลักษณ์ เนื้อหาส่วนใหญ่เป็นเนื้อหาเกี่ยวกับการสร้างแรงบันดาลใจ พร้อมทั้งบอกแนวทางในการพัฒนาตัวเองในทุก ๆ ด้าน ประกอบด้วย ความรัก ปรัชญา การพัฒนาตัวเอง และสังคม ผ่านเรื่องเล่าที่อิงต่อยุคสมัยปัจจุบัน ครอบคลุมกลุ่มผู้รับสารได้ทุกเพศทุกวัย ด้วยกลวิธีการใช้ภาษาทั้งวันภาษาด้านการใช้คำ การใช้ภาพพจน์ และการใช้ประโยค ทั้งนี้ในวิดีโอยังมีการนำเสนอเรื่องราวผ่านอวัจนภาษา เช่น ภาพ เสียง และการประกอบท่าทางที่เหมาะสมอีกด้วย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูดสร้างแรงบันดาลใจ ลักษณะการใช้คำ โวหารภาพพจน์ และประโยค
2. เก็บรวบรวมข้อมูลจากวิดีโอในสื่อออนไลน์ ทั้ง Facebook และ Youtube (Sean Buranahiran - ฉอน บูรณะหิรัญ ,ออนไลน์) จำนวน 50 เรื่อง
3. นำข้อมูลที่ได้มาจัดเป็นหมวดหมู่ โดยใช้เนื้อหาเป็นเกณฑ์ในการแบ่ง ซึ่งพบว่าเนื้อหาจากคลิปวิดีโอสามารถแบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม คือ ความรัก ปรัชญา การพัฒนาตัวเอง และการพัฒนาสังคม
4. วิเคราะห์การใช้ภาษาตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้แต่ต้น
5. สรุปและอภิปรายผล นำเสนอบทความ

ทฤษฎีที่ใช้ในการศึกษา

ในการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ผู้วิจัยจะใช้ทฤษฎีที่เกี่ยวกับการใช้ภาษาในลักษณะของการใช้คำและการใช้ประโยคตามการศึกษาวิจัยเรื่องการศึกษาลีลาการใช้ภาษาและกลวิธีการเขียนของว.วชิรเมธี (กาญจนา ปราบปัญจะ, 2553) การภาพพจน์จากหนังสือการใช้ภาษา (ชลธิรา กลัดอยู่, 2521) การใช้คำให้เกิดจินตภาพจากหนังสือวรรณคดีวิจารณ์ (กุหลาบ มลลิกะมาส, 2550) การใช้คำทับศัพท์จากหนังสือลักษณะและการใช้ภาษาไทย (บรรจบ พันธุมเมธา, 2532) การใช้คำอุทานจากหนังสือหลักภาษาไทย (อุปกิตศิลปสาร, 2541) และ การใช้คำซ้ำจากหนังสือหอโลกวรรณศิลป์การสร้างรสสุนทรีย์แห่งวรรณคดีไทย (ชเนศ เวศร์ภาดา, 2549)

ผลและอภิปรายผล

จากผลการศึกษา ผู้วิจัยพบว่า มีประเด็นที่สามารถนำมาวิเคราะห์ทั้งหมด 3 ประเด็น ดังนี้

1. การใช้คำ ผู้วิจัยวิเคราะห์การใช้คำที่ปรากฏจากวิดีโอการพูดเพื่อสร้างแรงบันดาลใจของฉอน บูรณะหิรัญ ซึ่งแบ่งเป็น 4 ประเภท ได้แก่

- 1.1 การใช้คำภาษาอังกฤษ การใช้คำภาษาอังกฤษที่ปรากฏในวิดีโอการพูดเพื่อสร้างแรงบันดาลใจของฉอน บูรณะหิรัญ พบว่า มีการใช้คำในภาษาต่างประเทศ 3 ลักษณะ คือ

- 1.1.1 การใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ หมายถึง การใช้คำภาษาอังกฤษโดยเขียนเป็นคำไทยตามเสียงของภาษาเดิมหรือใกล้เคียงกับภาษาเดิมมากที่สุด ส่วนใหญ่มักจะเลียนเสียงให้เหมือนคำเดิม ดังตัวอย่าง

“สถานที่สุดท้าย พออยากให้ลูกนำหินนี้ไปที่ร้านขายอัญมณี
และโชว์หินให้เจ้าของร้านดูโดยไม่ต้องพูดอะไร”

(Sean Buranahiran - ฉอน บูรณะหิรัญ,ออนไลน์)

จากตัวอย่างคำว่า โชว์ เป็นคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยมาจากคำว่า show แปลว่า แสดง แทนการใช้คำภาษาไทย ในบริบทนี้หมายถึงการแสดงให้เห็นถึงสิ่งของนั้น ๆ ซึ่งก็คือก้อนหิน เพื่อบอกให้ทราบถึงผลลัพธ์ที่ได้จากการทำสิ่งนั้น

1.1.2 การใช้คำภาษาอังกฤษแทนการใช้คำไทย เป็นการใช้คำตามรูปเดิมของคำศัพท์นั้น ๆ เพื่อสะดวกต่อการสื่อความ เนื่องจากเป็นคำที่ให้ความหมายชัดเจน และเข้าใจในทันที ดังตัวอย่างต่อไปนี้

สวัสดีครับ วันนี้ผอนจะมาอัด Audio กับถ่าย video ในเวลาเดียวกัน
ก็จะเป็นแทร็ก track หนึ่ง ใน Audio book ที่ผอนจะทำก็เลยลองทำดู

(Sean Buranahiran - ผอน บุระณะหิรัญ,ออนไลน์)

จากตัวอย่างคำว่า Audio Track และ Audio book เป็นการใช้คำภาษาอังกฤษแทนการใช้คำไทย โดยคำว่า Audio แปลว่าเสียง Track แปลว่าส่วนหนึ่ง และ Audio book แปลว่า หนังสือเสียง เป็นการใช้คำศัพท์อังกฤษพื้นฐานโดยทั่วไปที่ไม่ได้เป็นศัพท์ยาก และเป็นคำศัพท์ที่คนไทยคุ้นเคยและใช้กันอยู่ในปัจจุบัน

1.1.3 การใช้คำภาษาอังกฤษกำกับคำศัพท์เฉพาะ เป็นการใช้คำภาษาอังกฤษประกอบคำศัพท์ภาษาไทย ในความหมายเดียวกัน เพื่อให้ผู้อ่านได้รับรู้ความหมายที่ชัดเจนตรงกันทั้งสองภาษา ดังตัวอย่าง

ผอนอยากให้เห็นว่าฝั่งตรงข้ามของคำว่าดีเปรสชันมันเป็น
Expression มันแปลว่าระบายอารมณ์ แสดงความรู้สึก

(Sean Buranahiran - ผอน บุระณะหิรัญ,ออนไลน์)

Expression เป็นการใช้คำกำกับศัพท์เฉพาะคือการพูดคำในภาษาอังกฤษแล้วแปลความหมายเพื่อเป็นการอธิบายให้ผู้ฟังได้รับรู้ถึงข้อความ คำภาษาอังกฤษที่ใช้กำกับศัพท์เฉพาะนี้ใช้ในกรณีที่เป็นคำศัพท์เฉพาะเท่านั้น

1.2 การใช้คำอุทาน คือคำที่ผู้พูดเปล่งออกมาอย่างไม่มีความหมาย แต่ทำให้ทราบความต้องการหรือนิสัยของผู้พูดว่าเป็นคนอย่างไร การใช้คำอุทานจากวิดีโอการพูดของผอน บุระณะหิรัญ พบว่า มีการใช้คำอุทานบอกอาการในเวลาพูดเพื่อแสดงอารมณ์ความรู้สึก หรือแสดงอาการ เช่น

“เหมือนเราอ่านหนังสืออยู่ดี ๆ แล้วคนโผล่มาแล้วบอกว่า เห้ ถ้าทำแบบนี้หรือว่าทำแบบนี้แล้วมันจะดี”

(Sean Buranahiran - ผอน บุระณะหิรัญ,ออนไลน์)

จากตัวอย่างการใช้คำอุทาน พบว่า มีการใช้คำอุทานเพื่อเพิ่มความรู้สึกต่าง ๆ และบ่งบอกกิริยาอาการของผู้พูดที่มีต่อเรื่องราวที่กำลังสื่อสารให้ผู้ฟังรับรู้ โดยมีการใช้คำในลักษณะที่แตกต่างกันตามบริบทที่ปรากฏ

1.3 การใช้คำแสดงอารมณ์ การใช้คำแสดงอารมณ์จากวิดีโอการพูดของผอน บุระณะหิรัญ พบว่า มีการใช้คำให้เกิดจินตภาพจากการเห็น การใช้คำให้เกิดจินตภาพจากการได้ยิน การใช้คำให้เกิดจินตภาพจากการเคลื่อนไหว การใช้คำให้เกิดจินตภาพจากการรู้สึก การใช้คำซ้อนและการใช้คำซ้ำ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.3.1 การใช้คำให้เกิดจินตภาพด้านการเห็น จินตภาพด้านการเห็นเป็นการใช้คำที่มีความหมายให้ผู้ฟังรับรู้ เข้าใจ และเห็นภาพได้ด้วยสายตา ดังตัวอย่าง

ปีที่ 5 ต้นไผ่จีนจะทะลุออกจากพื้นดิน และโตขึ้น 80 ฟุตใน 6 สัปดาห์
มันเหมือนกับว่าคุณเห็นมันโตขึ้นต่อหน้าต่อตา

(Sean Buranahiran - ผอน บุระณะหิรัญ,ออนไลน์)

จากตัวอย่างการใช้คำให้เกิดจินตภาพด้านการเห็น มีการใช้คำหรือกลุ่มคำที่ทำให้เกิดการมองเห็นภาพภาพนั้นชัดเจนยิ่งขึ้น และทำให้สื่อความหมายได้ชัดเจน เห็นภาพที่ชัดเจน เช่น “ทะลุออกจากพื้นดิน” กลุ่มคำนี้ทำให้เราเห็นภาพต้นไผ่จีนกำลังงอกออกมาจากผืนดิน ได้อย่างชัดเจน

1.3.2 การใช้คำให้เกิดจินตภาพด้านการเคลื่อนไหว จินตภาพด้านการเคลื่อนไหว เป็นการใช้คำที่มีความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจ และเห็นภาพ ที่แสดงอาการเคลื่อนไหวหรือเคลื่อนที่อย่างชัดเจน

คุณเป็นเสมือนคันธลูกของคุณเปรียบเสมือนลูกธนูชีวิตเป็นเสมือนคนยิงธนูที่เล็งเป้าไปบนหนทางชีวิต และเหนี่ยวสายธนูด้วยพลังของเขา เพื่อให้ลูกธนูไปได้ไกลแสนไกล

(Sean Buranahiran - ผอน บุรณะหิรัญ,ออนไลน์)

จากตัวอย่างการใช้คำให้เกิดจินตภาพจากการเคลื่อนไหว จะเห็นได้ว่าการใช้คำที่ทำให้เราเห็นภาพการเคลื่อนไหวได้อย่างชัดเจน ทำให้เราเกิดจินตนาการ เห็นภาพ ว่าลูกธนูกำลังถูกยิงไปไกลผ่านคำที่ทำให้เกิดจินตภาพเหล่านี้

1.3.3 การใช้คำให้เกิดจินตภาพด้านความรู้สึก จินตภาพด้านความรู้สึก เป็นการใช้คำที่แสดง ความหมายเกี่ยวกับอารมณ์และความรู้สึกต่าง ๆ ซึ่งผู้อ่านสามารถรับรู้ถึงความรู้สึกนั้นๆ ได้ด้วยจิตสัมผัส

ทุกคนก็กลัวการเปลี่ยนแปลง เราอาจจะไม่กลัวการเปลี่ยนแปลงตอนนี้เพราะว่าเรายังปรับตัวทัน แต่ว่าคนรุ่นเก่ามีอายุแล้ว มันยากที่เขาจะปรับ

(Sean Buranahiran - ผอน บุรณะหิรัญ,ออนไลน์)

จากตัวอย่างการใช้คำให้เกิดจินตภาพจากการรู้สึกจะเห็นได้ว่า ผอน มีการใช้คำให้เกิดจินตภาพจากการรู้สึกแล้ว ทำให้เราเกิดความรู้สึกตามคำ ๆ นั้นได้เป็นอย่างดี

1.3.4 การใช้คำให้เกิดจินตภาพด้านการได้ยิน จินตภาพด้านการได้ยิน เป็นการใช้คำที่มีความหมายให้ผู้อ่านรับรู้ได้ด้วยหู

เด็กที่ควบคุมตัวเองได้แล้วก็ช่วยดูแลห้องแล้วก็บอกให้นักเรียนทุกคนชู้ว ๆ มันมหัศจรรย์มากที่จะเปลี่ยนนิสัยคนหรือเปลี่ยนวิธีที่เค้ามองตัวเองหรือว่าเปลี่ยนตำแหน่งของเค้าแล้วเดี๋ยวนิสัยก็เปลี่ยนตาม

(Sean Buranahiran - ผอน บุรณะหิรัญ,ออนไลน์)

จากตัวอย่างการใช้คำให้เกิดจินตภาพจากการได้ยิน ที่ยกมาดังกล่าวทำให้เราเกิดจินตภาพจากการได้ยินได้อย่างชัดเจนผ่านการใช้คำไม่ว่าจะเป็น คำว่า “ชู้ว ๆ” ซึ่งคำเหล่านี้เป็นการแสดงให้ผู้ฟังรับรู้ว่าจะต้องเงิบเสียงลง

1.3.5 การใช้คำซ้อน การใช้คำซ้อนที่ปรากฏจากวิดีโอการพูดเพื่อสร้างแรงบันดาลใจของผอน บุรณะหิรัญ พบว่า มีการใช้คำซ้อนในลักษณะดังตัวอย่างต่อไปนี้

คำสอนที่คุณเชื่อ ทำให้คุณเป็นคนที่ดีขึ้น มาเป็นเพื่อนกัน อยู่ร่วมกัน แล้วมาช่วยกันทำให้โลกนี้ดีขึ้น เพื่อลูกหลานของเรา

(Sean Buranahiran - ผอน บุรณะหิรัญ,ออนไลน์)

จากตัวอย่างการใช้คำซ้อนที่ปรากฏจากวิดีโอการพูดเพื่อสร้างแรงบันดาลใจของผอน บุรณะหิรัญ พบว่า มีการใช้คำซ้อนโดยใช้คำที่มีความหมายเหมือนกันหรือใกล้เคียงกันมาซ้อนเข้าด้วยคำทำให้ถ้อยคำนั้น มีความหมายที่หนักขึ้นและเบาลงได้

1.3.6 การใช้คำซ้ำ การซ้ำคำ เป็นศิลปะอย่างหนึ่งที่ผู้แต่งใช้คำ ๆ เดียวกล่าวซ้ำเพื่อย้ำความสำคัญหรือแสดงให้เห็นว่ามีความต่อเนื่องของการกระทำหรือเหตุการณ์ นั้น ๆ เช่น

ทำทุก ๆ วันแม้ว่าความรู้สึกอยากทำหรือไม่อยากทำ ผอนก็เชื่อว่ามันมีอิทธิพล จริง ๆ ผอนก็เลยทำขึ้นมาใส่เองแล้วก็สั่งเพิ่มเผื่อใครอยากจะทำด้วย

(Sean Buranahiran - ผอน บุรณะหิรัญ,ออนไลน์)

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่ามีการใช้คำซ้ำเพื่อบอกความถี่และการใช้คำซ้ำเพื่อย้ำความหมายให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ทำให้ข้อมูลมีความน่าเชื่อถือและอยากลงมือทำตามสิ่งที่ผู้สื่อสารต้องการที่จะสื่อ

1.4 การใช้คำที่มีความหมายโดยนัย คือคำที่มีความหมาย ที่เชื่อมโยงความคิด โดยการนำสิ่งหนึ่งไปสัมพันธ์กับอีกสิ่งหนึ่ง เช่น

เขาเป็นยาพิษในชีวิตคุณ เขาจะทำให้คุณป่วยตามเขา คุณสามารถตัดคนนั้นออกจากชีวิตได้เลย

(Sean Buranahiran - ผอน บุรณะหิรัญ,ออนไลน์)

จากตัวอย่าง คำว่า ยาพิษ คือคำที่มีความหมายโดยนัยเพื่อสื่อถึงลักษณะของคนที่ไม่ดีในที่นี้กล่าวถึงคนที่ทำให้เราเป็นทุกข์ในบริบทนี้ได้ยกเอายาพิษที่เป็นยาอันตรายมาเปรียบให้เห็นลักษณะของคนที่ทำให้ชีวิตเราเป็นพิษควรตัดออกจากชีวิตของเรา

2. การใช้ภาพพจน์ ผู้วิจัยวิเคราะห์การใช้ภาพพจน์ที่ปรากฏในวิดีโอการพูดเพื่อสร้างแรงบันดาลใจของผอน บุรณะหิรัญ แบ่งเป็น 7 ประเภท ได้แก่

2.1 การใช้อุปมา ภาพพจน์อุปมา คือ ภาพพจน์เปรียบเทียบสิ่งที่เหมือนกันโดยมีคำเชื่อมโยงระหว่างสิ่งที่ต้องการนำมาเปรียบเทียบ เช่น

คุณอาจจะรู้สึกเหมือนโคลนตมที่ไม่มีคุณค่า แต่อย่าลืมนะว่าโคลนตมมันยังสามารถสร้างดอกไม้ที่สวยงามให้ทุกคนเห็นอย่างฟุ้งห่มดไฟ สู้กับมันมันเป็นสิ่งที่คุณสู้ได้

(Sean Buranahiran - ผอน บุรณะหิรัญ,ออนไลน์)

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่า ผอน ได้พูดให้กำลังใจคนที่คิดว่าตัวเองเป็นเหมือนโคลนตมที่ไม่มีคุณค่า ว่าอย่างน้อยโคลนตมที่ใคร ๆ ต่างมองว่าไร้ค่า สกปรก แต่ก็ได้สร้างดอกไม้ที่สวยงามให้ผู้คนได้ชื่นชม “โคลนตม” ในที่นี้ หมายถึง สิ่งที่ดีต่อด้อย และไม่มีค่า

2.2 การใช้อุปลักษณ์ คือ ภาพพจน์เปรียบเทียบที่นำลักษณะเด่นของสิ่งที่ต้องการเปรียบมากล่าวทันที เช่นพลังพิเศษคือคำพูด คำพูดของเราสามารถเป็นยาพิษหรือน้ำอมฤต

(Sean Buranahiran - ผอน บุรณะหิรัญ,ออนไลน์)

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่า ผอน ได้มีการใช้ภาพพจน์อุปลักษณ์ โดยการเปรียบพลังพิเศษคือคำพูด และเปรียบคำพูดของเราเป็นยาพิษ ที่สามารถทำร้ายคนอื่นได้ “ยาพิษ” ในที่นี้หมายถึง คำพูดที่ไม่ดี คำพูดที่ทำร้ายความรู้สึกของคนอื่นทำให้คนอื่นรู้สึกไม่ดีหรือรู้สึกแค้น

2.3 การใช้อดีตพจน์ คือ ภาพพจน์เปรียบเทียบเกินความจริงแต่เป็นจริงได้ในความรู้สึก เช่น

หยุดทุ่มเทหัวใจของคุณกับคนที่เอาแต่ใจตัวเอง หยุดข้ามน้ำข้ามทะเลไปหาคนที่ไม่แม้แต่จะก้าวข้ามถนนหน้าบ้านของเขาออกมา

(Sean Buranahiran - ผอน บุรณะหิรัญ,ออนไลน์)

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่า ผอน ได้ใช้ภาพพจน์อดีตพจน์ “หยุดข้ามน้ำข้ามทะเล” โดยในประโยคนี้นี้ ผอน ได้สอนคนที่ทุ่มเทหัวใจให้กับคนที่เห็นแก่ตัว เป็นการเปรียบเทียบการเดินทुरัง การทุ่มเทที่เกินเหตุ ว่าเหมือนกับการข้ามน้ำข้ามทะเล ซึ่งการเปรียบเทียบนี้ทำให้เราเห็นถึงความยากลำบากมากยิ่งขึ้น

2.4 บุคลาธิษฐาน ภาพพจน์ที่เกิดจากการเปรียบเทียบโดยนำสิ่งไม่มีชีวิต หรือมีชีวิตแต่ไม่ใช่คนมากล่าวถึงราวกับเป็นคน เช่น

โชคยังดีที่เขาได้มาเจอเต่ายักษ์ที่ตัดสินใจพาเขาซึ่งหลังข้ามแม่น้ำไประหว่างทางเต่ายักษ์ได้ถามชายขอทานว่า ท่านจะเดินทางไปไหน ผมกำลังจะไปถามคำถามพระพุทธรูปเจ้าเกี่ยวกับโชคชะตาของผม เต่ายักษ์ได้บอกไปว่า

ถ้าฝากท่านไปถามพระพุทธรเจ้าให้เข้าได้หรือไม่

(Sean Buranahiran - ฉอน บุระณะหิรัญ,ออนไลน์)

จากตัวอย่างทั้งสองข้างต้น พบว่า ฉอน ได้ใช้ภาพพจน์บุคลาธิษฐานสร้างให้สิ่งที่มีชีวิตที่ไม่ใช่มนุษย์ให้เป็นเหมือนมนุษย์ โดยการสร้างเต้ายักษ์ซึ่งเป็นสัตว์ให้พูดได้เหมือนมนุษย์ผ่านการเล่านิทาน

2.5 อนุภาษนัย ภาพพจน์ที่เกิดจากการใช้คุณสมบัติเด่น ๆ ส่วนหนึ่งเพื่อแทนความหมายทั้งหมด เช่น เกมที่เราเปรียบเทียบกับคนอื่นมันเป็นเกมที่เราไม่มีวันชนะ

(Sean Buranahiran - ฉอน บุระณะหิรัญ,ออนไลน์)

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่า คำว่า เกม แทนความหมายของการแข่งขันตัวเองกับคนอื่น ต้องการสอนคนที่เอาตัวเองไปเปรียบเทียบกับหรือแข่งขันกับคนอื่นว่าไม่มีวันชนะ เนื่องจากจะทำให้เราเองที่เป็นทุกข์ ยิ่งเปรียบเทียบกับมากเท่าไรเราก้ยังเป็นทุกข์มากเท่านั้น เหมือนกับการที่เราเล่นเกม ซึ่งเราไม่มีวันชนะเกมนี้ได้

2.6 อธิภาษนัย ภาพพจน์ที่เกิดจากการใช้ชื่อเรียกรวม ๆ แทนสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือบุคคลกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง เช่น ผมชอบเรื่องนี้มากก็เลยคิดว่ามันจะเป็นประโยชน์กับคนไทย

(Sean Buranahiran - ฉอน บุระณะหิรัญ,ออนไลน์)

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่า ฉอน ได้ใช้ คำว่า “เป็นประโยชน์กับคนไทย” ซึ่งเป็นการบอกโดยรวมว่า สิ่งนี้เป็นประโยชน์ของคนไทยทุกคน ไม่ใช่แค่คน ๆ เดียว เนื่องจาก คนไทยนั้น มีอยู่นับพันนับล้านคน

2.7 วิชาษ ภาพพจน์ที่เกิดจากการใช้คำที่มีความหมายขัดแย้งมาเข้าคู่กันได้อย่างกลมกลืน เช่น คนที่คิดว่าเขาแข็งแรงที่สุดก็กลายเป็นคนที่อ่อนแอมากที่สุด

(Sean Buranahiran - ฉอน บุระณะหิรัญ,ออนไลน์)

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่า ฉอน ได้ใช้คำที่มีความหมายขัดแย้งกันมาคู่กัน คือ คำว่า “แข็งแรงที่สุด” กับ “อ่อนแอที่สุด” มาคู่กัน โดยในตัวอย่างสื่อความหมายว่า คนที่คิดว่าตัวเองนั้นเป็นคนที่แข็งแรงที่สุดแต่กลับกลายเป็นคนที่อ่อนแอที่สุด

3. การใช้ประโยค ผู้วิจัยวิเคราะห์การใช้ประโยคที่ปรากฏในวิดีโอการพูดเพื่อสร้างแรงบันดาลใจของฉอน บุระณะหิรัญ แบ่งเป็น 5 ประเภท ได้แก่

3.1 การใช้ประโยคกระชับ หมายถึง ประโยคที่มีขนาดสั้น จำนวนคำในการเรียบเรียงประโยคน้อยสื่อความตรงประเด็น ไม่มีการขยายความมาก เช่น

คนที่มีความสุขอย่างแท้จริง จะไม่พูดทำร้ายความรู้สึกคนอื่น

(Sean Buranahiran - ฉอน บุระณะหิรัญ,ออนไลน์)

จากตัวอย่างนี้ผู้เขียนใช้ประโยคกระชับเพื่อแสดงทัศนคติเกี่ยวกับลักษณะของบุคคล ที่ควรรักษาและบุคคลที่ควรตัดออกจากชีวิต โดยมีน้ำเสียงในเชิงการแนะนำ ให้ข้อคิด โดยมีการละประธาน (คน) เพื่อให้ประโยคกระชับแต่ครอบคลุมเนื้อความ

3.2 การใช้ประโยคขนานความ ประโยคที่ประกอบด้วยข้อความ 2 ข้อความ ที่มีเนื้อความเกี่ยวโยงต่อเนื่องไปในทางเดียวกัน อาจมีหรือไม่มีสันธานเชื่อมระหว่าง 2 ข้อความนั้นก็ได้ เช่น

เมื่อไหร่ที่คุณเคยผ่านมาสามารถเป็นแรงใจให้ผู้อื่นได้เมื่อนั้นมันก็คุ้มค่า

ผมเคยได้ยินคนคิดสอนใจหนึ่งว่าทุกขั้นตอนของชีวิตคุณต้องการคุณคนใหม่เสมอ

และบางทีมันอาจต้องถูกทำให้แตกสลาย เพื่อจะกลายเป็นคุณคนใหม่

(Sean Buranahiran - ฉอน บุระณะหิรัญ,ออนไลน์)

จากตัวอย่างเป็นการใช้ประโยคขนานความในลักษณะคู่ขนานโดยใช้สันธาน “เมื่อไหร่...เมื่อนั้น” เป็นตัวเชื่อมแสดงการขนานความของทั้งสองข้อความ โดยเนื้อความทั้งสองข้อความนั้นมีความเกี่ยวโยงกัน และให้แง่คิดเกี่ยวกับคุณค่าของการมีตัวตน

3.3 การใช้ประโยคขัดความ ประโยคที่มีเนื้อความส่วนแรกขัดแย้งกันอยู่กับเนื้อความที่กล่าวตามมาและมีการใช้
สำนวน “แต่” แสดงความขัดแย้งเป็นบทเชื่อม เช่น

หงส์ตัวนั้นตอบว่า ฉันเคยคิดว่าฉันเป็นนกที่มีความสุขที่สุดในโลก
จนฉันได้พบกับนกแก้ว นกแก้วที่ฉันเห็น มีตั้ง 2 สี แต่ ฉันมีแค่สีเดียว เธอควร
ไปถามนกแก้วมากกว่า ว่าเขารู้สึกยังงี้ที่ได้เป็นนกที่มีความสุขที่สุดในโลก

(Sean Buranahiran - ฉอน บุรณะหิรัญ,ออนไลน์)

จากตัวอย่างนี้ เป็นประโยคขัดความที่แสดงถึงการเปรียบเทียบลักษณะ เนื้อความส่วนแรกเป็นการแสดงทัศนคติเกี่ยวกับ
ลักษณะที่พึงปรารถนา และเนื้อความส่วนที่สองแสดงความขัดแย้งกับลักษณะตรงกันข้าม โดยใช้คำว่า “แต่...” เป็นตัวเชื่อม

3.4 การใช้ประโยคซ้ำคำหรือซ้ำความ การใช้ประโยคที่นำคำหรือข้อความที่เคยกล่าวมาแล้ว นำมากล่าวซ้ำอีกใน
ส่วนใดส่วนหนึ่งของประโยค เพื่อเน้นให้ประโยคมีน้ำหนักเพิ่มขึ้น เช่น

จริง ๆ เราต้องเปลี่ยนตัวเอง เราไม่ควรที่จะอยากให้คนอื่นเปลี่ยนเพื่อเรา พ่อเราไม่ควรเปลี่ยน
แม่เราไม่ควรเปลี่ยน แฟนหรือว่าเพื่อนเราไม่ควรจะเปลี่ยน เราแหละเป็นคนที่จะต้องเปลี่ยนตัวเอง

(Sean Buranahiran - ฉอน บุรณะหิรัญ,ออนไลน์)

จากตัวอย่างนี้ ผู้พูดซ้ำคำว่า “เปลี่ยน” เพื่อแสดงให้เห็นว่าเราควรเปลี่ยนแปลงคนอื่นไม่ใช่ไปเปลี่ยนแปลงคนอื่น เป็นการเน้น
ย้ำให้เห็นความเปลี่ยนแปลงที่เราต้องเริ่มต้นจากตัวเองก่อนแล้วคนอื่นก็จะเปลี่ยนตาม

3.5 การใช้ประโยคสรุปความ การเรียบเรียงประโยคที่มีประเด็นความย่อย ๆ หลายประเด็นโดยใช้คำที่เป็นคำรวม
ช่วยสรุปให้ความกระชับ เช่น

สิ่งที่คุณอยากจะทำไม่ได้เป็นความจริง ไม่ได้เป็นเรื่องที่ดี ไม่ได้มีประโยชน์ ดังนั้นก็ไม่ต้องพูดดีกว่า

(Sean Buranahiran - ฉอน บุรณะหิรัญ,ออนไลน์)

จากตัวอย่าง ผู้พูดได้กล่าวถึงลักษณะของการพูดที่ไม่ดีเพื่อแสดงให้เห็นว่าเป็นสิ่งที่ไม่ควรกระทำต่อบุคคลอื่น เพราะคำพูด
เหล่านั้นอาจจะไปทำร้ายชีวิตของคนอื่นได้ แล้วจึงสรุปว่าถ้าจะพูดในสิ่งที่ไม่ดีก็ไม่ควรที่จะพูดออกไปดีกว่า โดยใช้คำรวมช่วยสรุปว่า
“ดังนั้น”

สรุปผลการศึกษา

1. การใช้คำที่ปรากฏในสื่อวีดิโอการพูดเพื่อสร้างแรงบันดาลใจของฉอน บุรณะหิรัญ พบว่าการใช้คำแสดงอารมณ์มีการใช้
มากที่สุด เนื่องจากภาษาพูดเพื่อการโน้มน้าวใจผู้ฟังให้มีความสบายใจหรือผ่อนคลายความเครียดจากสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคม
ปัจจุบัน ผู้พูดจึงใช้คำที่แสดงถึงความรู้สึกเกี่ยวกับเหตุการณ์นั้น ๆ เพื่อให้ผู้ฟังรู้สึกเหมือนไม่ได้เผชิญกับความทุกข์เพียงลำพังและยัง
เป็นการใช้คำแสดงความรู้สึกเพื่อให้บุคคลได้เกิดความเข้าใจ ยอมรับ เพื่อนำไปสู่การปล่อยวางหรือรู้จักการให้อภัย การใช้คำแสดง
อารมณ์ในที่นี้หมายถึงรวมถึงการใช้คำที่ทำให้เกิดภาพ เสียง การเคลื่อนไหวและความรู้สึกเพื่อให้ผู้ฟังจินตนาการตามเรื่องราวที่ผู้พูด
กำลังบอกเล่า อีกทั้งการใช้คำซ้ำและคำซ้อนในการเน้นย้ำความรู้สึกมากขึ้นหรือน้อยลง ทำให้ผู้ฟังเรียนรู้และเข้าใจความรู้สึกและการ
หาทางออกของปัญหาผ่านการใช้ถ้อยคำและเจตนาธรรมของผู้พูดอย่างชัดเจน

2. การใช้ภาพพจน์ พบว่ามีการใช้โวหารนามนัยมากที่สุด เป็นการใช้ชื่อเรียกโดยรวมแทนสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือบุคคลกลุ่มใดกลุ่ม
หนึ่ง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการใช้ภาษาผ่านสื่อที่เป็นตัวกลางใหญ่ในการติดต่อสื่อสารกับผู้คนทั่วโลก การใช้ชื่อเรียกแทนบุคคลจึง
จำเป็นต้องพูดโดยรวมเพื่อเข้าถึงกลุ่มผู้ฟังที่มีระดับอายุ อาชีพ สถานภาพที่แตกต่างกันได้อย่างครอบคลุม รองลงมาคือการใช้อุปมาใน
การเปรียบเทียบสิ่งที่เหมือนและมองเห็นสิ่งที่ต่างได้ในเวลาเดียวกัน การใช้อุปมาจึงเป็นการแสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่าง
เหตุการณ์ อารมณ์ความรู้สึก การกระทำที่แตกต่างกัน เพื่อให้เข้าใจถึงพื้นฐานในจิตใจของมนุษย์ที่เป็นเหตุแห่งการเกิดพฤติกรรม โดย

การเปรียบเทียบความสัมพันธ์ของสิ่งหนึ่งกับอีกสิ่งหนึ่ง การใช้ภาพพจน์จึงเป็นภาษาที่สามารถอธิบายความกังวลหรือสงสัยให้กระจ่างชัด

3. การใช้ประโยค พบว่าในสื่อวิดีโอของผอน บุรณะหิรัญนิยมใช้ประโยคขัดความมากที่สุด เพราะการใช้ภาษาในการพูดเพื่อสร้างแรงบันดาลใจเป็นการใช้ภาษาเพื่อเปลี่ยนทัศนคติเชิงลบให้เป็นทัศนคติเชิงบวก การใช้ประโยคขัดความจึงเป็นการใช้ภาษาเพื่อสร้างความขัดแย้งทางความคิดเพื่อแสดงให้ผู้ฟังได้มองเห็นในลักษณะคู่ตรงข้ามของความเป็นภววิสัยบนพื้นฐานแห่งความเป็นจริงทั้งสองแง่มุม ผอน บุรณะหิรัญได้ใช้กลวิธีในการแสดงเหตุผลเพื่อให้คนทุกคนเข้าใจถึงลักษณะของบุคคล รองลงมาคือการใช้ประโยคสรุปความเป็นการทบทวนเรื่องราวที่ได้อธิบายโดยเชื่อมโยงความสัมพันธ์ทางความคิดมาเป็นประโยคสั้น ๆ เพื่อเป็นคติเตือนใจหรือการเอาแนวคิดนั้นมาปรับใช้ในชีวิตประจำวัน

4. การใช้ภาษาเพื่อสร้างแรงบันดาลใจเป็นการใช้ภาษาด้วยคำพูดและข้อความประกอบการอธิบายจากสื่อวิดีโอ ภายในเวลาสั้น ๆ ภาษาจึงมีความกระชับ เข้าใจได้ง่าย ผ่านการเล่าเรื่องราวประกอบเพื่อให้เข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้น และให้ผู้ฟังปรับเปลี่ยนทัศนคติหรือการมองโลกในทางที่ดีขึ้นกว่าเดิม การเลือกใช้สื่อเป็นช่องทางในการนำเสนอมุมมองที่แตกต่างก็เป็นกลวิธีอย่างหนึ่งที่ดึงดูดความสนใจของผู้ฟังได้ตามวัตถุประสงค์ การสื่อสารจึงไม่ได้เป็นแค่การพูดหรือการประกอบข้อความแต่ยังหมายถึงการใช้องค์ความรู้ด้วยน้ำเสียง วัตถุประสงค์ ภารกิจทาง และการสื่อสารทางสายตา เพราะสื่อวิดีโอเป็นสื่อที่สามารถรับรู้ได้ทั้งภาพและเสียง และด้วยรูปลักษณ์ของผอน บุรณะหิรัญที่มีเสน่ห์ น้ำเสียงนุ่ม สุขุมและไพเราะ ผสมผสานกับท่าทางที่ไม่มากหรือน้อยจนเกินไป ผู้ฟังจึงชื่นชอบและติดตามนักพูดคนนี้เป็นจำนวนมาก การใช้ภาษาจึงเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของนักพูดแต่ละคนเพื่อจุดประสงค์ในการพูดที่แตกต่างตามบริบททางสังคม ค่านิยม หรือวัฒนธรรม แสดงให้เห็นว่าภาษามีพลังที่สามารถเปลี่ยนแปลงความคิด ความรู้สึก และการดำเนินชีวิตของบุคคลในสังคมได้

ข้อเสนอแนะ

1. ควรศึกษาวิเคราะห์กลวิธีการใช้ภาษาเพื่อสร้างแรงบันดาลใจโดยใช้ทฤษฎีหรือบรรพชาศตวรรษ
2. ควรศึกษาภาษาของนักพูดในเรื่องของวจนลีลา

บรรณานุกรม

- ราชบัณฑิตยสถาน. (2554). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน*. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.
- เกษดา จารุรัตน์. (2557). *พฤติกรรมการใช้และทัศนคติของผู้ใช้โซเชียลเน็ตเวิร์ค (Social Network) กรณีศึกษากูเกิลพลัส (Google+)*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- กาญจนา ปรามปัญญา. (2553). *การศึกษาลีลาการใช้ภาษาและกลวิธีการเขียนของว.วชิรเมธี*. กรุงเทพฯ: ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชลธิรา กัดออยู่. (2521). *การใช้ภาษา*. กรุงเทพฯ: เคล็ดไทย.
- กุหลาบ มัลลิกะมาส. (2550). *วรรณคดีวิจารณ์*. พิมพ์ครั้งที่ 13. กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- บรรจบ พันธุเมธา. (2532). *ลักษณะและการใช้ภาษาไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- อุปกิตศิลปสาร. (2541). *หลักภาษาไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- ธเนศ เวศร์ภาดา. (2549). *หอมโลกรวรรณศิลป์การสร้างรสสุนทรีย์แห่งวรรณคดีไทย*. กรุงเทพฯ: ปาเจราจำกัด.
- ณรงค์ สรรพศรี. (2543). *มนุษย์เป็นสัตว์สังคม*. 15 พฤศจิกายน 2561. สืบค้นจาก: <https://www.baanjomut.com>